

Працяг табліцы

Затрымкі і іх характарыстыка	Прычыны затрымак	Спосабы ліквідацыі
Захоп або неадбіццё гільзы: гільза не была выкінута са ствольнай каробкі, а заставалася ў ёй перад затворам ці даслана затворам назад у патроннік	1. Забруджванне частак, якія трупца, газавых шляхоў або патронніка. 2. Забруджванне або няспраўнасць выкідальніка	Адвесці ручку затворнай рамы назад, выкінуць гільзу і працягваць стральбу. Пры паўторы — прачысціць газавыя шляхі часткі, якія трупца, і патроннік; часткі, якія трупца, змазаць. Пры няспраўнасці выкідальніка здаць аўтамат у рамонтную майстэрню
Недаход затворнай рамы ў пярэдняе становішча	1. Паломка звартной спружыны. 2. Суправаджэнне затворнай рамы рукой пры зарадцы	Спружыну замяніць (у баявых абставінах пярэдняю частку спружыны павярнуць запраўленым канцом назад і працягваць стральбу). Рэзка ўдарыць далонню па ручцы затворнай рамы для прасоўвання яе наперад

1. Што такое стралковая зброя?
2. Для чаго прызначана вінтоўка ТОЗ-8?
3. Назавіце тактыка-тэхнічныя характарыстыкі аўтамата АК-74?
4. З якіх асноўных частак і механізмаў складаецца аўтамат АК-74?
5. Калі і як ажыццяўляецца чыстка аўтамата АК-74?
6. Пры стральбе з аўтамата адбылася асечка. Якія дзеянні трэба выканаць у гэтым выпадку?

§ 29–30. Асновы і правілы стральбы

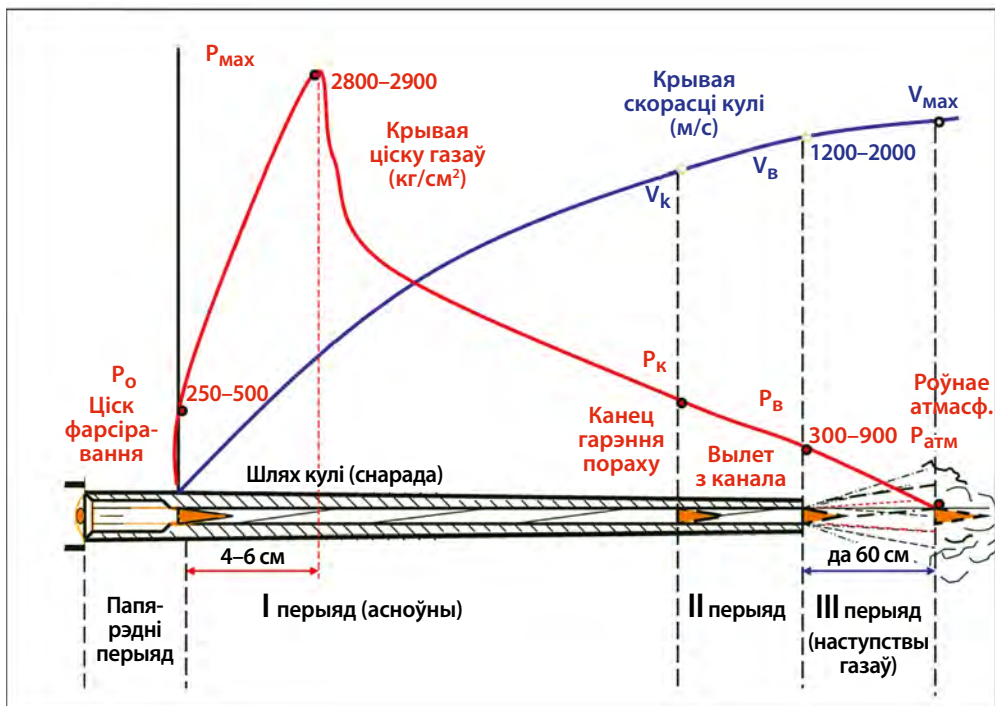

Якія віды стралковай зброі вы ведаеце? Для чаго служаць нарэзы канала ствала?

Асновы стральбы. Стрэлам называецца выкідванне кулі з канала ствала пад дзеяннем парахавых газаў, якія ўтвараюцца пры згаранні парахавага зарада. Ад удару байка па капсулі патрона ўзнікае полымя, якое запальвае парахавы зарад. Пры гэтым утвараецца вялікая колькасць моцна нагрэтых газаў. Яны ствараюць высокі ціск, які дзейнічае ва ўсе бакі з аднолькавай сілай. Пры ціску газаў 250—500 кг/см²

куля зрушваецца з месца і ўразаецца ў нарэзы канала ствала, набываючы вярчальны рух. Порах працягвае гарэць, а значыць, колькасць газаў павялічваецца. Затым у выніку хуткага павышэння скорасці руху кулі аб'ём закульнай прасторы расце хутчэй, чым прыток новых газаў, і ціск пачынае падаць. Аднак скорасць кулі ў канале ствала працягвае расці, паколькі газы, хаця і ў меншай ступені, але па-ранейшаму ціснуць на яе. Куля рухаецца па канале ствала, пастаянна нарошчваючы скорасць, і выкідваецца па накірунку восі канала ствала. Увесь працэс стрэлу адбываецца за вельмі кароткі час (0,001—0,06 с). Далей палёт кулі ў паветры працягваецца па інерцыі і ў значнай ступені залежыць ад яе пачатковай скорасці.

Перыяды стрэлу. Пры стрэле вылучаюць чатыры паслядоўныя перыяды: папярэдні; першы, або асноўны; другі; трэці, або перыяд паслядзеання газаў (мал. 120).

Мал. 120. Унутраная балістыка. Перыяды стрэлу

Папярэдні перыяд доўжыцца ад пачатку гарэння парахаваго зарада да поўнага ўразання абалонкі кулі ў нарэзы ствала. На працягу гэтага перыяду ў канале ствала ствараецца ціск газаў, неабходны для таго, каб зрушыць кулю з месца і пераадолець супраціўленне яе абалонкі ўразанню ў нарэзы ствала.

Першы, або асноўны, **перыяд** доўжыцца ад пачатку руху кулі да моманту поўнага згарання парахаваго зараду. У гэты перыяд гарэнне парахаваго зараду адбываецца ў аб'ёме, які хутка змяняецца.

Другі перыяд доўжыцца ад моманту поўнага згарання парахаваго зарада да моманту вылету кулі з канала ствала. З пачаткам гэтага перыяду прыток парахавых газаў спыняецца, аднак моцна сціснутыя і нагрэтыя газы расшыраюцца і, аказваючы ціск на кулю, павялічваюць скорасць яе руху.

Трэці перыяд, або перыяд паслядзеяння газаў, доўжыцца ад моманту вылету кулі з канала ствала да моманту спынення дзеяння парахавых газаў на кулю. На працягу гэтага перыяду парахавыя газы, якія выцякаюць з канала ствала са скорасцю 1200—2000 м/с, працягваюць уздзеінічаць на кулю і надаюць ёй дадатковую скорасць. Найбольшай (максімальнай) скорасці куля дасягае ў канцы трэцяга перыяду на аддаленні некалькіх дзясяткаў сантыметраў ад дульнага зрэзу ствала. Гэты перыяд заканчваецца ў той момант, калі ціск парахавых газаў на дно кулі будзе ўраўнаважаны супраціўленнем паветра.

Пачатковая скорасць кулі — скорасць, з якой куля пакідае канал ствала. Пачатковая скорасць кулі — адна з найважнейшых характарыстык баявых уласцівасцей зброі. Чым большая пачатковая скорасць, тым далей паляціць куля, тым больш устойлівая яна ў палёце і тым большым прабіўным дзеяннем будзе валодаць. Куля малакалібернай вінтоўкі вылятае са скорасцю 350 м/с і на адлегласці 25 м прабівае жалезную пліту таўшчынёй 0,2 см, цагляную кладку таўшчынёй 2 см, хваёвыя дошкі таўшчынёй 8 см. З аўтамата Калашнікава куля вылятае са скорасцю, якая больш чым у 2 разы перавышае скорасць кулі малакалібернай вінтоўкі, а таму і прабіўное дзеянне аўтаматнай кулі з улікам яе большай вагі ў шмат разоў перавышае прабіўное дзеянне кулі малакалібернай вінтоўкі.

Аддачай называецца рух зброі (ствала) назад у час стрэлу (мал. 121). Аддача адчуваецца ў выглядзе штуршка ў плячо, руку або грунт. Дзеянне аддачы зброі характарызуецца велічынёй скорасці і энергіі, якой яна валодае пры руху назад.

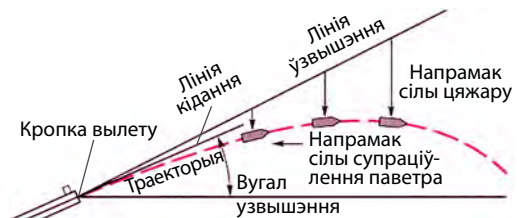

Мал. 121. Адача

Скорасць аддачы зброі прыкладна ў столькі разоў меншая за пачатковую скорасць кулі, у колькі разоў куля лягчэйшая за зброю. Энергія аддачы ў ручной стралковай зброі ўспрымаецца стралком без болю.

Крывая лінія, якую апісвае цэнтр цяжару кулі пры палёце ў паветры, называецца *траекторыяй*. У момант стрэлу ствол зброі ў залежнасці ад вугла ўзвышэння займае пэўнае становішча. Палёт кулі ў паветры пачынаецца па прамой лініі, якая ўяўляе сабой працяг восі канала ствала ў момант вылету кулі. Гэтая лінія называецца лініяй кідання (мал. 122).

Пры палёце ў паветры на кулю дзейнічаюць дзве сілы: сіла цяжару і сіла супраціўлення паветра. Сіла цяжару адхіляе кулю ўніз ад лініі кідання, а сіла супраціўлення паветра запавольвае рух кулі. Пад дзеяннем гэтых

Мал. 122. Траекторыя кулі

дзвюх сіл куля працягвае палёт па крывой, размешчанай ніжэй за лінію кідання. Форма траекторыі залежыць ад велічыні вугла ўзвышэння і пачатковай скорасці кулі. Яна ўплывае на велічыню далёкасці прамога стрэлу, прыкрытай, паражаемай і мёртвай прасторы. З павелічэннем вугла ўзвышэння вышыня траекторыі і поўная гарызантальная далёкасць палёту кулі павялічваюцца, але гэта адбываецца да пэўнай мяжы. За гэтай мяжой вышыня траекторыі працягвае павялічвацца, а поўная гарызантальная далёкасць — змяншацца.

Стрэл, пры якім траекторыя не ўзнімаецца над лініяй прыцэльвання вышэй за цэль на ўсёй сваёй працягласці, называецца прамым стрэлам.

Пры стральбе па цэлях, якія знаходзяцца на адлегласці, большай за далёкасць прамога стрэлу, траекторыя бліз яе вяршыні ўзнімаецца вышэй за цэль, і цэль на нейкім участку не будзе паражацца пры той жа ўстаноўцы прыцэлу. Аднак каля цэлі будзе такая прастора, на

якой траекторыя не ўзнімаецца вышэй за цэль, і цэль будзе паражацца ёю. Адлегласць на мясцовасці, на працягу якой зыходзячая ўніз галіна траекторыі не пераўзыходзіць вышыні цэлі, называецца **паражальнай прасторай**.

Прастора за ўкрыццём, якое не прабіваецца куляй, ад яго грэбня да кропкі сустрэчы называецца **прыкрытай прасторай**. Прыкрытая прастора будзе тым большай, чым большая вышыня ўкрыцця і чым больш насцільная траекторыя.

Частка прыкрытай прасторы, на якой цэль немагчыма паразіць пры дадзенай траекторыі, называецца **мёртвай прасторай**.

Правілы стральбы. Правілы стральбы — гэта асноўныя палажэнні і рэкамендацыі па падрыхтоўцы і вядзенні стральбы, якімі кіруюцца пры стральбе па разнастайных цэлях у любых умовах для надзейнага выканання агнявых задач з мінімальным расходам боепрыпасаў і часу.

Выбар цэлі. Цэль — аб'ект праціўніка, намечаны для паражэння. Цэлі падзяляюцца: па размяшчэнні ў прасторы — на наземныя, паветраныя, надводныя і інш.; па складзе — на адзіночныя (танк, самалёт, карабель і г. п.), групавыя і складаныя; па памерах — на кропкавыя, плошчавыя, лінейныя; па характары дзейнасці — на актыўныя, пасіўныя, рухомыя, у тым ліку манеўровыя, нерухомыя і цэлі, што з'яўляюцца; па ступені абароненасці — на адкрытыя, укрытыя, браніраваныя; па спецыфічных прыметах адрознення — па аптычнай, цеплавой, радыёлакацыйнай кантраснасці; па ўмовах назірання — на назіраемыя і неназіраемыя. Цэлі могуць падраздзяляцца па важнасці, скорасці руху (манеўранасці) і іншых прыметах. Цэль паветраная — аб'ект праціўніка, які намечаны для паражэння і вылучаецца па тыпе, наяўнасці экіпажа, складзе, асноўным прызначэнні, характарыстыках палёту.

Для аўтаматчыкаў найбольш характэрнымі з'яўляюцца жывыя цэлі — кулямётныя і гарматныя разлікі, групы стралкоў ці асобныя фігуры, якія вядуць агонь з розных становішчаў, а таксама жывая сіла на аўтамабілях, матацыклах і да т. п. Акрамя таго, з аўтаматаў агонь вядзецца і па паветраных цэлях. Цэлі на полі бою могуць не рухацца, з'яўляцца на кароткі час і рухацца.

Аўтаматчык у баі вядзе агонь, як правіла, у складзе аддзялення або ўзвода, знішчаючы цэлі, указаныя яму камандзірам. Таму ён павінен уважліва слухаць і дакладна выконваць усе каманды камандзіра.

Калі аўтаматчыку ў баі цэль для паражэння не ўказана, ён выбірае яе сам. У першую чаргу неабходна паражаць найбольш небяспечныя

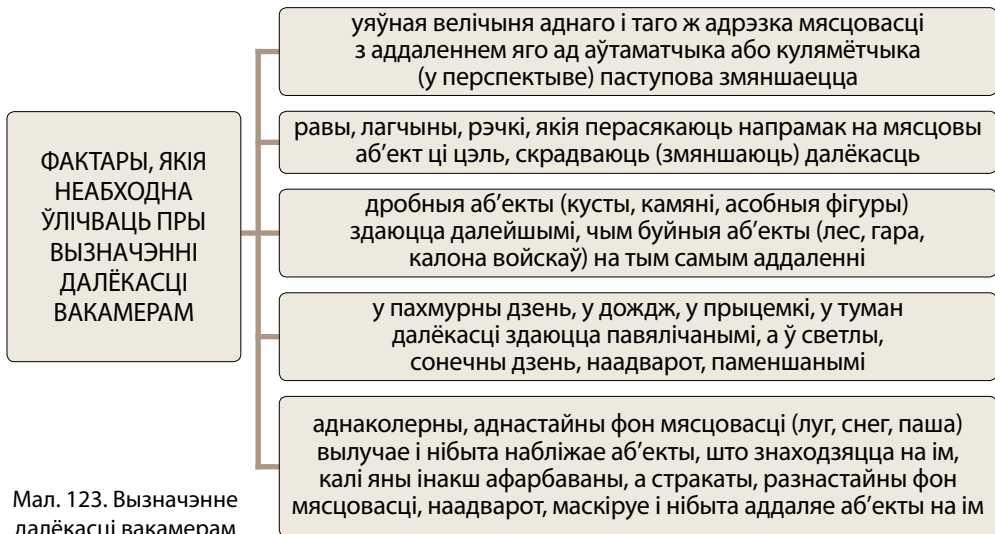
і важныя цэлі, напрыклад разлікі кулямётаў і гармат, а таксама камандзіраў і назіральнікаў праціўніка. З дзвюх роўных па важнасці цэляў выбіраць для абстрэлу бліжэйшую і найбольш слабую. Пры з'яўленні ў час стральбы новай, больш важнай цэлі неадкладна перанесці агонь на яе.

Выбар прыцэлу, кропкі прыцэльвання. Для выбару прыцэлу, кропкі прыцэльвання неабходна вызначыць далёкасць да цэлі і ўлічыць знешнія ўмовы, якія могуць паўплываць на далёкасць і напрамак палёту кулі. Прыцэл і кропка прыцэльвання выбіраюцца з такім разлікам, каб пры стральбе сярэдняя траекторыя праходзіла пасярэдзіне цэлі.

Пры стральбе на далёкасці да 400 м агонь трэба весці, як правіла, з прыцэлам 4 або «П», прыцэльваючыся ў ніжэйшы край цэлі або ў сярэдзіну, калі цэль высокая (бягучыя фігуры і г. д.).

Пры стральбе на далёкасці, якія перавышаюць 400 м, прыцэл устаўнаўліваецца адпаведна далёкасці да цэлі, акругленай да цэлых сотняў метраў. За кропку прыцэльвання, як правіла, прымаецца сярэдзіна цэлі. Калі ўмовы не дазваляюць змяняць установак прыцэлу ў залежнасці ад далёкасці да цэлі, то ў межах далёкасці прамога стрэлу агонь трэба весці з прыцэлам, адпаведным далёкасці прамога стрэлу, прыцэльваючыся ў ніжэйшы край цэлі.

Далёкасць да цэляў вызначаецца вакамерам (мал. 123). Пры гэтым далёкасць да цэляў і мясцовых прадметаў вызначаецца па адрэзках

Мал. 123. Вызначэнне далёкасці вакамерам

мясцовасці, якія добра адбіліся ў зрокавай памяці, па ступені бачнасці і ўяўнай велічыні цэляў (аб'ектаў), а таксама шляхам спалучэння абодвух спосабаў.

Пры вызначэнні далёкасцей па адрэзках мясцовасці неабходна якую-небудзь звычайную далёкасць, якая цвёрда замацавалася ў зрокавай памяці (напрыклад, адрэзак 100, 200 або 300 м), у думках адкладаць ад сябе да аб'екта (цэлі).

Пры вызначэнні далёкасці па ступені бачнасці і ўяўнай велічыні аб'екта (цэляў) неабходна параўнаць бачную велічыню цэлі з бачнымі памерамі дадзенай цэлі, якія адбіліся ў памяці, на пэўных аддаленнях.

Калі цэль выяўлена паблізу арыенціра або мясцовага аб'екта, далёкасць да якога вядома, то пры вызначэнні далёкасці да цэлі неабходна на вока ўлічваць яе аддаленне ад арыенціра.

Уначы далёкасць да асветленых цэляў вызначаецца гэтак сама, як і ўдзень.

Значнае адхіленне знешніх умоў ад таблічных (нармальных) змяненне далёкасць палёту кулі ці адхіляе яе у бок ад напрамку (плоскасці) стральбы. За таблічныя ўмовы стральбы прымаюцца: тэмпература паветра $+15^{\circ}\text{C}$, адсутнасць ветру і перавышэння мясцовасці над узроўнем мора, вугал месца цэлі не большы за 15° .

Адхіленне тэмпературы паветра ад таблічнай выклікае змяненне далёкасці палёту кулі, павялічваючы яе пры стральбе ў летніх умовах і змяншаючы ўзімку. Далёкасць палёту кулі пры стральбе ў летніх умовах павялічваецца нязначна, таму ўносіць папраўку ў прыцэл або ў становішча кропкі прыцэльвання не трэба. Далёкасць палёту кулі пры стральбе ўзімку (ва ўмовах нізкіх тэмператур) на адлегласці звыш 400 м змяншаецца на значную велічыню (50—100 м), таму неабходна пры тэмпературы паветра вышэй за -25°C кропку прыцэльвання выбіраць на верхнім краі цэлі, а пры тэмпературы паветра ніжэй за -25°C павялічваць прыцэл на адно дзяленне.

Папраўкі ва ўстаноўку прыцэлу на перавышэнне мясцовасці над узроўнем мора і на вугал месца цэлі ўлічваюцца толькі пры стральбе ў гарах, калі адлегласць да цэлі большая за 400 м.

Бакавы вецер аказвае значны ўплыў на палёт кулі, адхіляючы яе ўбок. У сувязі з гэтым неабходна ўносіць папраўку на бакавы вецер. Яна ўлічваецца пры стральбе з аўтамата вынасам кропкі прыцэльвання ў фігурах цэлі або метрах, пры стральбе з кулямёта — устаноўкай цэліку ў тысячных. Калі ў баі абставіны не дазваляюць уносіць па-

праўку ў цэлік, то папраўка на бакавы вецер пры стральбе з кулямёта ўлічваецца вынасам кропкі прыцэльвання. Папраўка на бакавы вецер бярэцца ў той бок, адкуль дзьме вецер. Так, пры ветры злева кропка прыцэльвання выносіцца (цэлік устанаўліваецца) улева, пры ветры справа — управа.

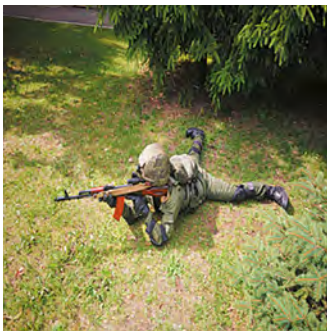
Становішчы для стральбы. Стральба можа весціся: **лежачы, з калена, стоячы.** Гатоўнасць уключае прыняцце становішча для стральбы, зараджанне зброі і прыкладку. Правільная гатоўнасць да стральбы забяспечвае ўстойлівасць зброі, якая ўплывае на трапнасць стральбы.

Стральба з аўтамата можа весціся з розных становішчаў і з любога месца, адкуль відаць цэлі або ўчастак мясцовасці, на якім чакаецца з'яўленне праціўніка. Пры выдзенні агню ваеннаслужачы прымае становішча для стральбы стоячы, з калена і лежачы ў залежнасці ад умоў мясцовасці і агню праціўніка (мал. 124).

Для стральбы з аўтамата неабходна выбіраць такое месца, якое забяспечвае найлепшы агляд і абстрэл, укрывае салдата ад назірання і агню праціўніка і дазваляе зручна выканаць прыёмы стральбы.

Прыцэльванне — гэта сукупнасць дзеянняў стралка, прызначаных для прыдання каналу ствала зброі становішча ў прасторы, якое забяспечвае палёт кулі ў патрэбным напрамку і на неабходную далёкасць. Гэтыя дзеянні выконваюцца з дапамогай прыцэлу і мушкі.

Для таго каб на працягу ўсёй стральбы захавалася аднастайнасць гатоўнасці і прыкладкі, першапачатковую наводку зброі ў цэль трэба выконваць не рукамі, а перамышчэннем корпуса, не змяняючы

1

2

3

Мал. 124. Становішчы для стральбы: 1 — лежачы; 2 — з калена; 3 — стоячы

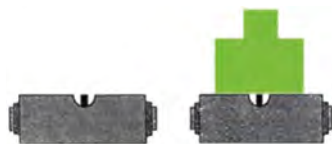
становішча левай рукі. Калі зброя накіравана нізка, корпус трэба перамясціць назад. Калі зброя накіравана высока, корпус падаецца наперад. Пры перамяшчэнні корпуса разам з нагамі ўправа ствол зброі адхіляецца ўлева, а калі корпус перамяшчаецца ўлева, то ствол перамяшчаецца ўправа.

Карысна па заканчэнні грубай наводкі зброі ў напрамку цэлі заплюшчыць вочы і расслабіць мышцы. Затым, расплюшчыўшы вочы, паглядзець, куды накіравана зброя, і пры неабходнасці выправіць грубую наводку.

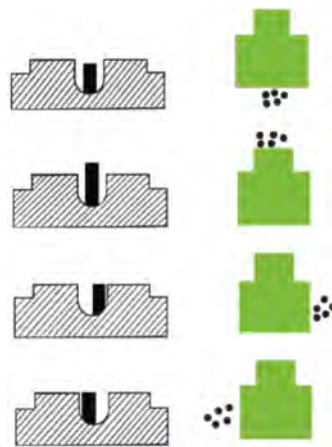
Для прыцэльвання (мал. 125) неабходна зажмурыць левае вока, а правым глядзець праз проразь прыцэлу на мушку так, каб мушка знаходзілася строга пасярэдзіне проразі, а яе вяршыня апынулася ўпоровень з верхнімі краямі грыўкі прыцэльнай планкі. Гэта і называецца «ўзяць роўную мушку», яе трэба ўтрымліваць. Затым, затрымаўшы дыханне на выдыху, трэба падвесці роўную мушку да кропкі прыцэльвання, адначасова націскаючы на спускавы кручок.

Пры змяшчэнні мушкі ўбок ад сярэдзіны проразі, а таксама вышэй або ніжэй за яе краі трапнай стральбы не атрымаецца (мал. 126). Пры гэтым чым большая памылка ў становішчы мушкі адносна проразі прыцэлу, тым большыя будуць адхіленні куль ад кропкі прыцэльвання. Ва ўсіх выпадках кулі адхіляюцца ў бок змяшчэння мушкі.

Спуск курка — адзін з найбольш важных і адказных элементаў тэхнікі стральбы. На спускавы кручок указальны палец правай рукі неабходна накладваць першым суставам і націскаць плаўна і прама назад. Калі палец накладваць другім суставам, то націсканне адбудзецца ўлева назад, з-за чаго зброя будзе ссоўвацца ўлева. Для спуску курка трэба, стаіўшы дыханне, плаўна націскаць на спускавы кручок да той пары, пакуль курок незаўважна для стралка не спусціцца з баявога ўзвода і не адбудзецца стрэл.

Мал. 125. Узяцце роўнай мушкі

Мал. 126. Памылкі ў прыцэльванні

У час прыцэльвання і спуску курка неабходна затрымліваць дыханне. Найбольш мэтазгодным момантам для затрымкі дыхання з’яўляецца заканчэнне выдыху. Трэба спачатку ажыццявіць грубую наводку, зрабіць глыбокі ўдых, а затым, павольна выдыхаючы, выканаць дакладную наводку з адначасовым плаўным націсканнем на спускавы кручок, каб ліквідаваць яго мёртвы ход. Удакладняючы прыцэльванне і стаіўшы дыханне на заканчэнні выдыху, стралок, працягваючы плаўна націскаць на спускавы кручок, робіць стрэл.

Стральба па рухомах цэлях. Пры руху цэлі на стралка ці ад яго на далёкасці, што не перавышае далёкасці прамога стрэлу, агонь трэба весці з устаноўкай прыцэлу, адпаведнай далёкасці прамога стрэлу. На далёкасці, якая перавышае далёкасць прамога стрэлу, агонь весці з устаноўкай прыцэлу, адпаведнай той далёкасці, на якой цэль можа апынуцца ў момант адкрыцця агню.

Пры стральбе па цэлі, якая рухаецца пад вуглом да напрамку стральбы, кропку прыцэльвання неабходна выбіраць перад цэллю і на такой адлегласці ад яе, каб за час палёту кулі цэль перамясцілася на гэту адлегласць. Адлегласць, на якую перамяшчаецца цэль за час палёту кулі да яе, называецца *апярэджаннем*. Апярэджанне на рух цэлі бярэцца ў фігурах цэлі або ў метрах.

Пры стральбе з аўтамата апярэджанне можа быць узятая да пачатку стральбы з дапамогай цэліку, пры гэтым цэлік перамяшчаецца ў бок руху цэлі і прыцэльванне адбываецца ў сярэдзіну цэлі. Калі ж умовы стральбы не дазваляюць устанавіць цэлік, то апярэджанне бярэцца ў фігурах цэлі або ў метрах.

Патрабаванні бяспекі пры стральбе са стралковай зброі. Бяспека пры стральбе забяспечваецца шляхам дакладнай арганізацыі заняткаў пры выкананні практыкаванняў стральбы, кіданні баявых гранат, у выніку дакладнага выканання патрабаванняў, выкладзеных у нарматыўных прававых актах, і высокай дысцыплінаванасці ваеннаслужачых.

Асабовы састаў, які не засвоіў патрабаванняў бяспекі, да стральбы не дапускаецца.

ЗАБАРАНЯЕЦЦА:

1. Заходзіць на ўчасткі мішэнных палёў, дзе ёсць незарваныя боепрыпасы і іншыя выбухованебяспечныя прадметы (рэчывы).

2. Чапаць незарваныя боепрыпасы, іншыя выбухованебяспечныя прадметы і сродкі імітацыі. Пра кожны незарваны снарад

і выбухованебяспечны прадмет дакладваць старшаму кіраўніку стральбы (кіраўніку стральбы на ўчастку).

3. Накіроўваць узбраенне (зброю) на людзей, у бок і ў тыл вучэбнага аб'екта (незалежна ад таго, зараджана яно ці не).

4. Пакідаць дзе б тое ні было зараджаную зброю або перадаваць яе іншым асобам, пакідаць на агнявой пазіцыі без каманды камандзіра падраздзялення.

5. Зараджаць зброю баявымі і халастымі патронамі да падачы сігнала «Агонь».

6. Разбіраць боепрыпасы і баявыя гранаты, ліквідаваць у іх няспраўнасці.

7. Пры зарадцы стужкі карыстацца малатком і іншымі металічнымі прадметамі для выраўноўвання боепрыпасаў у стужцы, дапускаць удары па мембранах узрывальнікаў і капсулях-запальніках.

ЗАБАРАНЯЕЦЦА ВЕСЦІ АГОНЬ:

1. З няспраўнай зброі і няспраўнымі боепрыпасамі.

2. Да выхаду на рубеж адкрыцця агню і пасля выхаду на рубеж спынення агню.

3. За межы граніц бяспечных бакавых засцерагальных зон.

4. Пасля каманды «Спыніць агонь».

ВЯДЗЕННЕ АГНЮ АДРАЗУ СПЫНЯЕЦЦА Ў ВЫПАДКАХ:

1. З'яўлення людзей, транспарту ці жывёл на мішэнным полі, нізка пралятаючых самалётаў, верталётаў над раёнам стральбы.

2. Падняцця белага сцяга (уклучэння ліхтара белага святла) на камандным пункце.

3. Узнікнення пажару на мішэнным полі ў час стральбы.

4. Страты арыенціроўкі, дрэннай бачнасці.

Зараджаць зброю дазваляецца толькі пасля падачы сігнала «Агонь» на агнявым рубяжы ці пасля праходжання рубяжа адкрыцця агню. Перад кожным зарадам зброі трэба пераканацца ў адсутнасці ў ствале пабочных прадметаў (зямлі, пяску, ануч і да т. п.).

Разраджэнне зброі ажыццяўляецца на рубяжы спынення агню з ажыццяўленнем кантрольных спускаў, пасля чаго навучэнцы дакладваюць: «(Называе сябе), зброя разраджана, пастаўлена на засцерагальнік».

1. Што такое стрэл?
2. На што ўплывае пачатковая скорасць кулі?
3. Ад чаго залежыць траекторыя палёту кулі?
4. Што ўключаюць у сябе прыёмы стральбы?
5. Як прыёмы стральбы ўплываюць на трапнасць стральбы?
6. Як трэба выконваць спуск курка пры стральбе?
7. Што павінен рабіць стралок у час прыцэльвання і спуску курка?
8. Якія віды цэляў могуць быць на полі бою? Як трэба весці стральбу па праціўніку, які пачаў атаку?
9. Якія дзеянні павінен ажыццявіць стралок пры стральбе па рухомай цэлі?
10. Як трэба весці агонь метадам суправаджэння?
11. Што дае прымяненне трасіруючых куль?
12. Ад якіх фактараў залежыць паспяховае выкананне задач у баі?
12. Як вядзецца назіранне за полем бою?
13. Ад чаго залежыць выбар цэлі на полі бою?
12. Што забараняецца пры стральбе са стралковай зброі?
13. У якіх выпадках адразу спыняецца вядзенне агню?

§ 31. Парадак няпоўнай разборкі і зборкі аўтамата

Што з'яўляецца асноўнай індывідуальнай зброяй салдата? Якія асноўныя часткі і механізмы аўтамата АК-74?

У баі жыццё салдата часта залежыць ад надзейнай працы яго асабістай зброі — аўтамата, спраўнасць якога залежыць, перш за ўсё, ад рэгулярнай чысткі і змазкі яго частак. Разборка аўтамата можа быць няпоўнай і поўнай: няпоўная — для чысткі, змазкі і агляду аўтамата; поўная — для чысткі пры моцным забруджванні аўтамата, пасля знаходжання яго пад дажджом або ў снезе і пры рамонце. Занадта частая разборка аўтамата шкодная, бо паскарае знос частак і механізмаў.

Разборку і зборку аўтамата трэба выконваць на стале або чыстай падсцілцы. Часткі і механізмы трэба выкладваць у парадку разборкі. Абыходзіцца з імі трэба асцярожна, не класці адну частку на другую, не прыкладаць лішніх намаганняў і не рабіць рэзкіх удараў (мал. 127).

Аддзяліць магазін. Утрымліваючы аўтамат левай рукой за шыйку прыклада або цаўё, правай рукой ахапіць магазін (мал. 128); націскаючы вялікім пальцам на зашчапку, падаць ніжнюю частку магазіна наперад і аддзяліць яго.